

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 226/04-23

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 29. septembra 2004 v senáte zloženom z predsedu Eduarda Bárányu a zo sudcov Juraja Babjaka a Ľubomíra Dobríka prerokoval sťažnosť Milana Števonku, D. K., zastúpeného advokátkou JUDr. B. S., Advokátska kancelária M & B PARTNERS, D. K., ktorou namieta porušenie svojho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky Okresným súdom Dolný Kubín v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 455/00, a takto

r o z h o d o l :

1. Právo Milana Števonku na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky Okresným súdom Dolný Kubín v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 455/00 p o r u š e n é b o l o .

2. Okresnému súdu Dolný Kubín p r i k a z u j e , aby v konaní sp. zn. 7 C 455/00 konal bez zbytočných prietáhov.

3. Milanovi Števonkovi p r i z n á v a primerané finančné zadostučinenie vo výške 25 000 Sk (slovom dvadsaťpäťtisíc slovenských korún), ktoré je Okresný súd Dolný Kubín p o v i n n ý vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Dolný Kubín j e p o v i n n ý uhradiť trovy právneho zastúpenia advokátke JUDr. B. S., D. K., vo výške 9 340 Sk (slovom deväťtisícristoštyridsať slovenských korún) na účet právnej zástupkyne do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.

5. Vo zvyšnej časti sťažnosti Milana Števonku n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. júna 2004 doručená sťažnosť Milana Števonku, D. K. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. B. S., Advokátska kancelária M & B PARTNERS, D. K., ktorou namieta porušenie svojho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) Okresným súdom Dolný Kubín (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 455/00.

Porušenie svojich práv vidí sťažovateľ v nasledovnom, ním opísanom skutkovom stave.

Dňa 13. júna 2000 podal sťažovateľ okresnému súdu žalobu o odstránenie nepovolených stavieb na jeho pozemku parcelné číslo 1068/16 v katastrálnom území P. proti E. M., T., ako odporcovi v 1. rade, T. H., D. K., ako odporcovi v 2. rade a I. H., P., ako odporcovi v 3. rade. Predmetná vec je vedená na okresnom súde pod sp. zn. 7 C 455/00.

Sťažovateľ namieta, že okresný súd vo veci začal konať až 5. marca 2003, keď zaslal žalobu na vyjadrenie odporcom, ktorí sa k veci vyjadrili 26. marca 2003. Podľa sťažovateľa

okresný súd vo veci nekoná a doteraz nevytýčil ani jedinú pojednávajúcu. Je toho názoru, že súd je v konaní nečinný, čím porušil jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov upravené v čl. 48 ods. 2 ústavy.

Sťažovateľ v tejto súvislosti žiada, aby ústavný súd deklaroval porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy okresným súdom v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 455/00, prikázal okresnému súdu, aby vo veci konal bez zbytočných prietahov, priznal sťažovateľovi primerané finančné zadostučinenie vo výške 100 000 Sk, ako aj náhradu trov jeho právneho zastúpenia vo výške 9 340 Sk.

Návrh na priznanie primeraného finančného zadostučinenia sťažovateľ odôvodňuje tým, že nečinnosť okresného súdu spôsobuje právnu neistotu ohľadne užívania majetku sťažovateľa odporcami a spôsobuje mu škodu spočívajúcu vo využívaní jeho majetku inými subjektmi.

Ústavný súd 7. júla 2004 sťažnosť sťažovateľa prijal na ďalšie konanie uznesením č. k. III. ÚS 226/04-8.

Na výzvu ústavného súdu účastníci konania oznámili, že súhlasia s prerokovaním veci bez ústneho pojednávania. Preto ústavný súd využil možnosť podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a upustil od ústneho pojednávania, lebo vzhľadom na charakter veci, kde je rozhodujúci prehľad spisu, nemožno od ústneho pojednávania očakávať ďalšie objasnenie veci.

Predseda okresného súdu sa na základe výzvy ústavného súdu vyjadril k sťažnosti listom doručeným ústavnému súdu 30. augusta 2004. Po stručnej genéze úkonov okresného súdu v danej veci uviedol, že vzhľadom na pretrvávajúcu kritickú personálnu situáciu na tomto súde a veľké množstvo pridelených vecí (aj staršieho dáta) vybavujúcemu sudcovi

nebolo možné v každej z nich konať okamžite po ich predložení. Poukázal aj na to, že ďalším faktorom ovplyvňujúcim dĺžku konania bolo nejasné podanie sťažovateľa, ktorého nedostatky bolo potrebné odstrániť, ako aj ťažkosti spojené s doručovaním žalobného návrhu odporcovi v 1. rade.

II.

Ústavný súd na základe sťažnosti sťažovateľa, vyjadrenia predsedu okresného súdu a hlavne spisu okresného súdu sp. zn. 7 C 455/00 zistil nasledovný priebeh a stav konania.

Žalobným návrhom z 13. júna 2000 sa sťažovateľ domáhal na vecne a miestne príslušnom okresnom súde voči odporcom E. M., Rybné hospodárstvo, s. r. o., T., T. H., D. K., a I. H., P., odstránenia nepovolených objektov a stavieb na pozemku parcelné číslo 1068/16 v katastrálnom území P. nachádzajúcom sa vo vlastníctve sťažovateľa. Žaloba bola zaevidovaná na okresnom súde pod sp. zn. 7 C 455/00.

Vzhľadom na nejasné podanie okresný súd predvolal sťažovateľa na 18. júl 2000 za účelom doplnenia žaloby o presné označenie odporcu v 1. rade a upresnenia nejasného petitu. Sťažovateľ sa na predvolanie dostavil na okresný súd, bol vypočutý a o výsluchu bola spísaná zápisnica, v ktorej sťažovateľ opravil súdom vytknuté vady návrhu a za odporcu v prvom rade označil E. M., K.

Od 18. júla 2000 do 5. marca 2002 bol okresný súd vo veci úplne nečinný.

Listom z 5. marca 2002 okresný súd vyzval odporcov v 1. až v 3. rade na vyjadrenie k žalobe sťažovateľa s tým, aby označili dôkazy, ktoré žiadajú v spore vykonať. O tomto vykonanom kroku a o tom, že začal vo veci konať, okresný súd informoval sťažovateľa listom z 5. marca 2002.

Odporcovia v 2. a v 3. rade sa k žalobe vyjadrili 26. marca 2002. Keďže ani opätovné doručenie výzvy odporcovi v 1. rade nebolo vykázané, okresný súd listom z 3. apríla 2002

sa za účelom zistenia jeho pobytu obrátil na Centrálnu evidenciu pobytu obyvateľov Slovenskej republiky v Banskej Bystrici (CEPO). Dožiadaná inštitúcia zaslala požadovanú informáciu okresnému súdu 10. apríla 2002.

Listom z 10. apríla 2002 odporcovia v 2. a v 3. rade požiadali okresný súd o vykonanie obhliadky na mieste samom s prizvaním geometrov, ktorí vykonávali geodetické práce v súvislosti s identifikáciou parciel číslo 1068/5 a číslo 3140/2.

Ani nasledujúce dva pokusy okresného súdu doručiť výzvu na vyjadrenie k žalobe zo strany okresného súdu odporcovi v 1. rade neboli úspešné, keď sa 23. apríla 2002 a 30. apríla 2002 zásielky vrátili naspäť ako nevyzdvihnuté v odbernej lehote.

Za účelom úplného zistenia skutkového stavu sťažovateľ 8. júla 2002 doručil okresnému súdu listinné dôkazy ako prílohu k žalobe. Pretože súd vo veci nekonal, listom z 5. marca 2003 sťažovateľ požiadal o vytýčenie termínu pojednávania a podal súdu informácie o pobyte odporcu v 1. rade, pričom odporučil poslať mu žalobu cestou polície.

Následne okresný súd listom z 22. apríla 2003 požiadal Obecný úrad v Temeši (ďalej len „obecný úrad“) o doručenie zásielky odporcovi v 1. rade. Obecný úrad 9. mája 2003 oznámil okresnému súdu, že sa mu nepodarilo menovanému doručiť predmetnú zásielku, pretože s ním nemá žiadny kontakt. Z uvedeného dôvodu listom z 13. mája 2003 okresný súd požiadal o doručenie zásielky Obvodné oddelenie Policajného zboru v Nitrianskom Rudne (ďalej len „obvodné oddelenie“) a opätovne urgoval doručenie zásielky listom z 3. júna 2003. Dňa 5. júna 2003 oznámilo obvodné oddelenie okresnému súdu, že sa mu 23. mája 2003 podarilo odporcovi v 1. rade doručiť predmetnú zásielku.

Dňa 8. apríla 2004 oznámil okresnému súdu odporca v 3. rade, že veci, ktoré sú predmetom sporu, previedol na FARMU HATE, spol. s r. o. Bratislava, preto už nie je pasívne legitimovaným v predmetnom spore, a z toho dôvodu žiadal konanie voči nemu zastaviť.

Predmetná vec do dnešného dňa nie je okresným súdom rozhodnutá.

Listami z 21. septembra 2001 a opätovne z 28. februára 2002 sťažovateľ požiadal okresný súd o vytýčenie termínu pojednávania vo veci. Keďže vo veci nebolo konané, 10. marca 2004 sťažovateľ podal sťažnosť na prieťahy Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky, ktoré ju postúpilo na vybavenie okresnému súdu. Sťažovateľ uvádza, že okresný súd neprijal na odstránenie prieťahov žiadne opatrenia. Predseda okresného súdu iba konštatoval nedostatočnú personálnu obsadenosť tohto súdu.

Podaním sťažnosti na zbytočné prieťahy v konaní pred podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavnému súdu sťažovateľ vyčerpal iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho práv poskytuje, tak ako to vyžaduje § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

III.

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo na inom štátnom orgáne sa právna neistota neodstráni. K vytvoreniu želateľného stavu, t. j. stavu právnej istoty, dochádza až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu. Preto na splnenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby štátne orgány vec prerokovali, prípadne vykonali rôzne úkony bez ohľadu na ich počet (I. ÚS 10/98).

Pri posudzovaní, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prieťahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou zohľadnil tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitnosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu (napr. I. ÚS 3/00, II. ÚS 813/00).

Z hľadiska prvého kritéria, a to či išlo o zložitú vec po právnej a skutkovej stránke, ústavný súd konštatuje, že okresný súd prakticky počas celého trvania súdneho konania (4 roky) vo veci nevykonával meritórny úkon (pojednávane, dokazovanie). Z uvedeného dôvodu zložitost' veci (predmet, skutková a právna povaha sporu) nemohla mať žiadny vplyv na dĺžku konania pred okresným súdom.

Pokiaľ ide o správanie s'ťažovateľa ako účastníka konania (v postavení žalobcu) v preskúmvanej veci, ústavný súd nezistil skutočnosť, ktorá by mala byť zohľadnená na jeho ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v tomto konaní k zbytočným pried'ahom. Z obsahu vyžiadaného súdneho spisu v tejto veci ústavný súd zistil, že s'ťažovateľ plnil súdom uložené povinnosti (predkladanie listinných dôkazov) riadne a včas, opakovane písomne upozornil okresný súd na svoju nespokojnosť s pomalosťou konania vo svojej veci.

Tretím hodnotiacim kritériom, použitím ktorého ústavný súd zisťuje, či došlo k porušeniu označených základných práv s'ťažovateľa, je správanie (postup) samotného súdu.

Na základe doterajšieho priebehu konania vedeného pred okresným súdom pod sp. zn. 7 C 455/00 ústavný súd konštatuje, že s právom na prerokovanie veci bez zbytočných pried'ahov garantovaným v čl. 48 ods. 2 ústavy je málo zlučiteľný taký postup okresného súdu, ktorého výsledkom je, že až po 20 mesiacoch od upresnenia žalobného návrhu s'ťažovateľom (mesiac po podaní žalobného návrhu s'ťažovateľom osobne do zápisnice na okresnom súde, t. j. 18. júla 2000) súd pristupuje k výzve odporcov (4. marca 2002), aby sa vyjadrili k žalobe, predložili dôkazy na svoje tvrdenia, teda k výzve, ktorá svojou povahou patrí k úkonom vykonávaným spravidla na začiatku občianskeho súdneho konania (mutatis mutandis I. ÚS 21/00, I. ÚS 33/01).

Podľa názoru ústavného súdu je poznačená zbytočnými pried'ahmi aj tá časť súdneho konania, počas ktorej súd doručoval žalobný návrh účastníkom konania. Aj keď okresný súd mal problémy s doručovaním žaloby odporcovi v 1. rade, pretože jeho adresa nebola známa,

15 mesiacov na zisťovanie jeho adresy aj so spoluprácou CEPO (od 5. marca 2002 do 23. mája 2003) považuje ústavný súd v okolnostiach prípadu za príliš dlhú dobu na vykonanie takéhoto úkonu súdom. Preto obdobie od 30. apríla 2002, keď sa okresnému súdu vrátila naspäť druhá zásielka adresovaná odporcovi v 1. rade ako nevyzdvihnutá v odbernej lehote (už po informácii z CEPO), do 22. apríla 2003, keď okresný súd požiadal obecný úrad o súčinnosť pri jej doručovaní, t. j. v trvaní 12 mesiacov, posúdil ako zbytočný priet'ah v konaní.

Ústavný súd už pri svojej rozhodovacej činnosti uviedol, že k zbytočným priet'ahom v súdnom konaní môže dôjsť nielen nekonaním príslušného súdu, ale aj takou činnosťou súdu, ktorá nesmeruje k odstráneniu právnej neistoty účastníka súdneho konania vo veci, s ktorou sa obrátil na súd. Aj vo veci sp. zn. II. ÚS 64/99 ústavný súd uviedol: „Právo zaručené občanovi podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky sa môže realizovať len prostredníctvom takého konania súdov, ktoré smeruje k odstráneniu právnej neistoty, kvôli ktorej sa občan obrátil na orgán súdnej moci.“

Prvoradou povinnosťou súdu a sudcu je organizovať procesný postup v súdnom konaní tak, aby sa čo najskôr odstránil ten stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa osoba obrátila na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie. Takáto povinnosť je konkretizovaná jednak v § 6 Občianskeho súdneho poriadku, ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, jednak v § 100 Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého akonáhle sa konanie začalo, postupuje v ňom súd bez ďalších návrhov tak, aby bola vec čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, a napokon v § 114 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého predseda senátu pripraví konanie tak, aby bolo možné rozhodnúť spravidla na jedinom pojednávaní.

O priet'ahoch v súdnom konaní možno hovoriť vtedy, ak súd vôbec nevyužije tie procesné alebo iné prostriedky, účelom ktorých je zabezpečenie nielen účinnej, ale taktiež rýchlej ochrany práv účastníkov súdneho konania, prípadne ak k ich použitiu siahne vtedy,

keď je ich skutočný príspevok (účinnok) k dosiahnutiu tohto účelu súdneho konania vylúčený, prípadne je značne minimalizovaný (I. ÚS 57/97).

Odporca v 1. rade dvakrát nevyzdvihol zásielku súdu s výzvou na vyjadrenie k žalobnému návrhu. Okresný súd pristúpil k využitiu súčinnostných opatrení až po roku, keď požiadal o pomoc obecný úrad (listom z 22. apríla 2003) a neskôr (13. mája 2003) obvodné oddelenie, aj s opätovnou urgenciou (listom z 3. júna 2003). Zdlhávové doručovanie žalobného návrhu účastníkovi konania a včasné nevyužitie právomoci súdu na vynútenie si rýchleho doručenia súdnych zásielok ovplyvnili celkovú dĺžku konania okresného súdu vo veci sťažovateľa.

V okolnostiach prípadu ústavný súd taktiež konštatoval, že otázky množstva vecí, personálne a organizačné problémy súdu nie sú v zásade ústavne významné pre posúdenie toho, či došlo k zbytočným priet'ahom v konaní (III. ÚS 14/00).

Okresný súd sa v konaní, ktorého dĺžka presahuje štyri roky, dopustil zbytočných priet'ahov trvajúcich 32 mesiacov, ktoré zapríčinil jednak svojou úplnou nečinnosťou a tiež nesprávnou činnosťou v konaní.

Vzhľadom na vyššie uvedené ústavný súd vyslovil porušenie práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov postupom okresného súdu v predmetnom občianskoprávnom konaní, tak ako ho garantuje čl. 48 ods. 2 ústavy.

IV.

Ak ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloví, že k porušeniu práva došlo právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, príp. nečinnosťou, zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah, príp. prikáže tomu, kto právo porušil, aby vo veci konal. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže zároveň na žiadosť osoby, ktorej práva boli porušené, rozhodnúť o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia.

V súlade s § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde ústavný súd okresnému súdu prikázal, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 455/00 konal bez zbytočných prietáhov. Účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia súdu. Tento účel možno dosiahnuť len právoplatným rozhodnutím.

V súvislosti s úpravou sťažnosti čl. 127 ods. 3 ústavy ustanovuje: „Ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.“

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde „Ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha“.

Sťažovateľ žiada primerané finančné zadosťučinenie, a to vo výške 100 000 Sk, pre nečinnosť okresného súdu, ktorý 4 roky vo veci nekonal, aj keď mu v tom nič nebránilo, a vo veci zatiaľ nerozhodol.

Pri určovaní výšky primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza Európsky súd pre ľudské práva, keď priznáva spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Hoci ústavný súd prikázal okresnému súdu, aby v označenom súdnom konaní konal bez zbytočných prietáhov, porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy však nemožno účinne odstrániť len uplatnením tejto právomoci ústavného súdu. V dôsledku toho bolo potrebné rozhodnúť aj o primeranom finančnom zadosťučinení. Vzhľadom na okolnosti danej veci zakladajúce porušenie označeného práva, ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať sťažovateľovi finančné zadosťučinenie, ktoré podľa zásad spravodlivosti považuje za primerané vo výške 25 000 Sk. Sťažovateľom požadovanú

výšku primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd považuje v okolnostiach prípadu za neprimeranú.

V.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti žiada, aby ústavný súd zaviazal okresný súd uhradiť mu trovy konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia za dva úkony právnej pomoci á 4 534 Sk a 2 x režijný paušál á 136 Sk, celkom vo výške 9 340 Sk.

Ústavný súd pri rozhodovaní o trovách požadovaných sťažovateľom vychádzal z ustanovenia § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Sťažovateľ bol vo veci úspešný, a preto je potrebné rozhodnúť o úhrade trov konania okresným súdom.

Pri výške náhrady trov právneho zastúpenia ústavný súd vychádzal z ustanovenia § 13 ods. 8 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška č. 163/2002 Z. z.“), ktoré upravuje výšku odmeny za zastupovanie pred ústavným súdom a podľa ktorého ak predmet sporu nie je ocenieľný peniazmi, odmena za jeden úkon je jedna tretina výpočtového základu. Predmetom konania pred ústavným súdom je ochrana základných práv a slobôd, ktorá nie je ocenieľná peniazmi.

Podľa § 1 ods. 3 vyhlášky č. 163/2002 Z. z. výpočtovým základom na účely tejto vyhlášky je priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok predchádzajúceho kalendárneho roka.

Podľa oznámenia Štatistického úradu Slovenskej republiky za prvý polrok 2003 bola priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky 13 602 Sk.

Podľa takto určených kritérií je výška odmeny za úkony prevzatie a príprava vecí a podanie vo veci samej 4 534 Sk za každý úkon podľa ustanovenia § 16 ods. 1 vyhlášky č. 163/2002 Z. z., t. j. spolu 9 340 Sk. Ústavný súd rozhodol aj o priznaní náhrady výdavkov na miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške jednej stotiny výpočtového základu podľa § 19 ods. 3 vyhlášky č. 163/2002 Z. z., t. j. dvakrát 136 Sk.

Z týchto dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. septembra 2004